

Odmev iz Afrike

Odmev iz Afrike Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

Milodar za letno naročnino znaša 10 lir.

Milodar naročnika-dobrotnika 20 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Avgust Pirc, Ljubljana. — Mara Pirc, Ljubljana. — Slavica Nečemar, Ljubljana-Dravlje. — Karel Gorjan, Ljubljana. — Ivan Molk, Martin hrib. — Uršula Černe, Ljubljana. — Lucija Gartner, Ljubljana. — Avgust Cernak, Dobrunje. — Nežka Pirman, Ljubljana. — Josipina Meden, Ljubljana. — Maks Bajc, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Toplo priporočamo

da si nabavite drobno knjižico

„Devetdnevnica pred prvimi petki“

V knjižici najdete tudi več lepih posvetilnih in zadostilnih molitev v čast presv. Srcu Jezusovemu. Prav tako tudi molitev »Darovanje sv. obhajila ob devetih prvih petkih v mesecu«, ki vam bo posebno prav prišla. — Tako vidite, da ta drobna knjižica ni samo primerna za devetdnevnico, ampak za vsak dan.

Ako knjižice še nimate, naročite takoj nekaj izvodov. — Stane samo 80 cent.; 10 izvodov skupaj stane 7 lir. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

POPOLNI ODPUSTKI

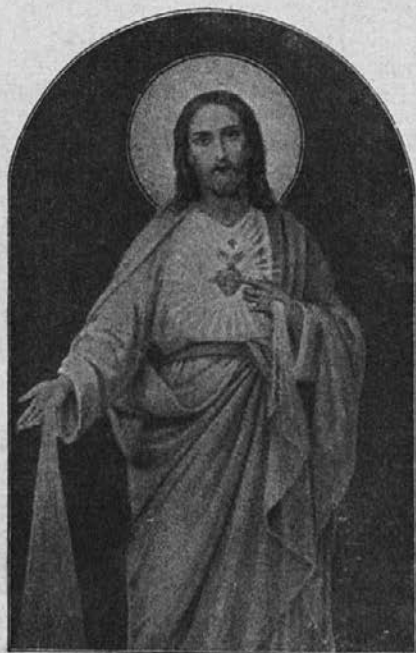
za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 1. maja, sv. Filip in Jakob, apostola;

dne 11. junija, sv. Barnaba, apostol;

dne 13. junija, binkoštna nedelja;

dne 29. junija, sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

Presveto Srce Jezusovo, v Tebe zaupamo!

V slogi je moč

Dih božji veje, koder hoče. Misijonarji iz vseh krajev Afrike poročajo, kako pogani povsod žele pouka in sv. krsta. Ponekod kar tako rekoč po sili. To so časi posebne milosti! Prosimo Boga v skupnih molitvah, da obudi delavcev misijonarjev in pa dobrotnikov, da bo mogla milost delovati in roditi sadove.

Molimo zlasti tistih devet dni pred praznikom Varstva sv. Jožefa. Od 3.—11. maja je namreč »Križarska vojska molitve za Afriko«. Tudi letos jo bomo opravili kot druga leta. Skupna molitev doseže posebne milosti in uspehe. Vljudno prosimo prečastito duhovščino in zavodske predstojnike, da priporočé to lepo pobožnost. Zelo primerna za to devetdnevnicó je »Spravna molitev v čast presv. Srecu Jezusovemu za spreobrnjenje Afrike«, ki je natisnjena na 3. strani ovitka. Molitevca se dobi tudi na posebnih listkih, v poljubnem številu, pri Družbi sv. Petra Klaverja. Kdor je zadržan opraviti devetdnevnicó skupno, naj jo opravi zase.

Jezus zmaguje

Piše p. Gabrijel, misijonar Consolate v Maua, Nyassa.

Ko smo prišli v Maua z namenom, da tu ustanovimo misijon, smo se bali, da prva leta ne bomo imeli kaj dela, ker je bil kraj ves mohamedanski. Toda presveto Srce Jezusovo nas je pripeljalo v obljuden kraj, kjer v obližju 40—50 km leži mnogo vasi skupaj. Nekako v sredi pa je sedež poglavarja domačina. Ta nam je dovolil, da smemo ustanavljati šole, in s tem nam je dana prilika, da delujemo prosvetno in apostolsko.

Neka posebnost je to, da tudi deklice pridejo v šolo. Šola je zaenkrat mešana, ker sestre misijonarke še niso prišle za nami. Celo odrasli prihajajo k pouku in k molitvi, čeprav se mohamedanci zlasti zanje prizadevajo, da bi jih spravili na svojo stran. Mi pa to lepo priliko seveda tudi porabimo.

Učiti se moramo naenkrat dva nova jezika, ker imamo opraviti z dvema različnima plemenoma. Zato pa izkušamo, kako velika pomoč je misijonarju dober katehist domačin.

Sele en mesec poučujemo katekizem, pa nas že prosijo možje in fantje, naj jim mohamedanstvo »postrgamo« z duš.

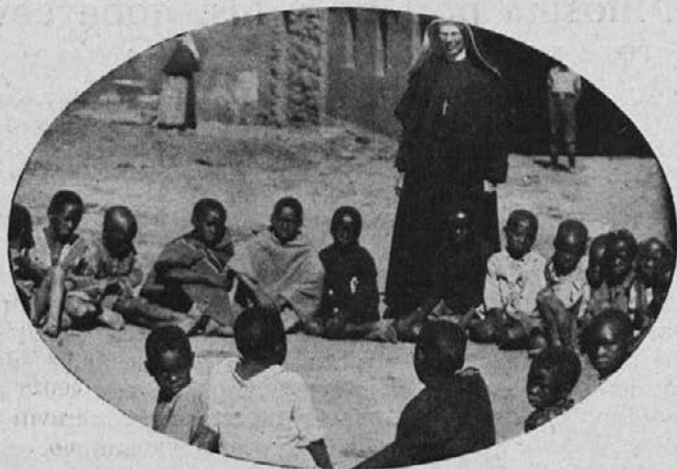
Hvala presvetemu Srcu, ki čuje nad misijonom, ki smo ga njemu posvetili. Z velikimi koraki gremo dalje. Ako bi imeli dovolj katehistov in sredstev za njih vzdrževanje, bi lahko odprli po vaseh kar deset misijonskih šol. Upamo, da nam presveto Srce Jezusovo preskrbi sredstev za učitelje in drugo. Po Klaverjevi družbi upamo priti do potrebnih sredstev. Šole so predsoba cerkvam.

Vse pridobiti za Kristusa

Piše misijonska sestra v Keimoes, Namaqualand, Afrika.

Zunanje misijonske postaje so najvažnejši del našega apostolata v Keimoes. To sta dve vasi. Ena je 20 minut, druga pa pol ure oddaljena od misijona. Otroci prihajajo v Keimoes v šolo, mladi in odrasli pa v nedeljo k službi božji. Vendar je še mnogo starih in bolehnih, ki ne morejo v cerkev. Zato pa gre včasih kako nedeljo popoldne sestra misijonarka k njim, da jih poučuje v katekizmu, jih tolaži in jim pomaga v dušnih in telesnih zadevah.

V kočah teh revnih in zapuščenih je mnogo revščine, očite in skrite. Treba je tem ljudem vliti zaupanja v Boga in njihovo

Zamorčki pod materinsko oskrbo misijonskih sester.

vero poglobiti. Obenem poskrbimo tudi za tiste, ki se pripravljajo na sv. krst, ali na prvo sv. obhajilo.

Jaz imam sedaj kakih 12 odraslih na oskrbi. Zelo se moram truditi, preden kaj razumejo, ker večinoma niti brati ne znajo in si sami morejo kaj malo pomagati. V vasi je majhna misijonska cerkva, pokrita s slamo. Streha pušča, tako da je treba oltar ob vsakem dežju spraviti na varno. En pater misijonar gre vsak četrtek zvečer tja, da ljudem razlaga katekizem in da z njimi skupno moli rožni venec. V petek zjutraj pa opravi sv. mašo, spoveduje stare in betežne ter jih obhaja.

V drugi vasi je podobno, le da dozdej niso imeli cerkvice. Zadnji čas smo pa postavili zasilno cerkvo iz cinka, ki se lahko prenaša iz kraja v kraj. Naši hotentotski zamorci se namreč selijo, kadar zmanjka paše na enem kraju. Tudi za prvo vas bomo skušali dobiti tako cerkvo iz cinka.

Katoličani so raztreseni po vsej pustinji Kalahari. Tudi tem gremo v gotovih časih pomagat v dušnih zadevah; žal, da to moremo le nekajkrat v letu. To so dolgi izleti za naše misijonarje, ki morajo včasih po več tednov biti zunaj na svojem potu za dušami.

Koliko dobrega bi se še dalo storiti. A ne moremo, ker primanjkuje misijonarjev in misijonark.

Milostna podoba v hiši gobavcev

Piše s. Felicijana, misijonarka Dragocene Krvi v Afriki.

Marija, k Tebi uboge reve
mi zapuščeni kličemo!
Objokani otroci Eve
v dolini solz zdihujemo.

Rada se spomnim na neki obisk, ki mi bo trajno ostal v spominu.

Ko sem prišla kot mlada misijonarka v Afriko, so me predstojniki najprvo nastavili kot zakristanko v Tanga. Kmalu pa sem zbolela na malariji. Ker sta malo pred menoj dve sestri umrli v Tanga za to boleznijo, so me poslali na zdravljenje na otok Sansibar, ki je biser indijskega morja. Ko sem se pozdravila in bi morala odpotovati, me je prednica vzela s seboj v Walezo, kjer imajo naše sestre misijonarke v oskrbi neki zavod za gobavce. Vozili sva se skozi to arabsko mesto, ki ima mnogo visokih hiš in ozkih ulic, potem pa skozi zamorsko predmestje mimo koč, ki so pokrite s travo.

Čez dobre pol ure je voz obstal pred vrtom, čigar ograja je bila iz žive meje. Visoke kokosove palme in mango-drevesa, ki so bila obložena z debelimi sadeži, so delala prijetno senco. Odpre nama sestra vratarica s prijaznim, nekoliko zagorelim obrazom. Ključ je zopet zaškrtal v vrtnih vratih in vse tri smo šle proti stanovanju za sestre. V veži je stala med bujnim cvetjem soha Matere božje v naravni velikosti. Presenečena sem obstala pred to starodavno in tako pomembno podobo naše nebeške Matere. V tem je prišla še druga sestra, ki je imela nadzorstvo zavoda in, kažoč na soho, je rekla:

»Da, to je naš najdražji zaklad. Ko smo kopali tla za vrt, smo naleteli na to soho. S kakšnim veseljem smo jo dvignili na dan in jo odnesli na varno; prav tako kot so bili nekoč veseli angeli, ko so dvignili njeno deviško telo iz groba in ga spremili v nebesa. Res je bilo to težko delo za nas, a Marija nam ga je bogato poplačala. Vselej, kadar smo bili mi ali naši bolniki v kaki posebni potrebi, smo se zatekli k nebeški Materi in vselej smo bili uslišani. Tako delamo še vedno. Vse svoje težave položimo pred njene noge, in ona vselej pomaga. Pomagala nam je, da smo srečno prekopali peščeno ledino in jo spremenili v gnojno vrtno prst, da sedaj skozi leto in dan dobivamo z vrta zelenjavo, sadje, cvetlice in sočivje v obilici. Marija je postala patrona našega zavoda za gobavce. In ta njen kip, ki je ležal od 15. stoletja zakopan v zemlji, je sedaj naš najdragocenejši zaklad.«

Marija Brezmadežna, Ti si naša Mati!

Ko je sestra končala svoje zajemljivo pripovedovanje, sem ji rekla: »V resnici: našli ste ‚zaklad v njivi‘. In le prav je, da želite naši dobri nebeški Materi nadomestiti to, kar je več stoletij pogrešala, ko je nepoznana ležala v zemlji.«

In še to je dostavila neka druga sestra: »Sv. Frančišek Ksaverij je tu na Sansibarju oznanjal sv. vero Jezusovo, ko je bil na poti v Indijo. Ker pa takrat ljudstvo tod še ni bilo zrelo za Kristusov križ, je od tod potoval dalje v Goa, kjer je imel več sreče. Soho so pustili tukaj najbrž portugalski mornarji, ki so imeli ob afriškem obrežju in na bližnjih otokih majhne naselbine. Ko so pozneje mohamedanci zavojevali otok in razbijali svete podobe, je bržkone kak Marijin častilec podoba nebeške Matere skril in zakopal ter je tako preteklo več stoletij, da smo jo našli mi.

V drugi polovici prejšnjega stoletja je Bog poklical sinove častitega p. Libermana, misijonarje iz kongregacije očetov Svetega Duha, v Afriko. Ti so dobili od svetne oblasti pravico, da sezidajo na tem mestu zavod za gobavce. To so storili in potem poklicali še misijonske sestre. In božja Previdnost je hotela, da so misijonarji izbrali ravno ta prostor za zidanje, kjer je bila zakopana podoba Matere božje.«

Zato sem pa pred odhodom želela videti še vrt. Bil je lepo oplet in obdelan, brez kakega plevela. Tudi gobavci radi delajo in pomagajo na vrtu kolikor morejo in so kar ponosni na svoje delo. Sestra, ki nas je spremljala, je pripovedovala, kako more vsak teden enemu ali dvema gobavcema pomagati v nebesa s tem, da jih na zadnjo uro krsti. Zato je pa že mnogo teh trpinov, ki so tukaj umrli, sedaj v nebesih in gledajo hvaležno doli na Walezo, kjer jim je bila milostna podoba nebeške Matere tolažba v trpljenju in kažipot k pravi sveti veri.

Naša nova cerkev

Piše p. Bücking, oblat Brezmadežne, Ukuambi, vikariat Windhoek.

Cerkev je vojna, gre naše misijonsko delo svojo pot in celó nekoliko napredujemo. Sezidali smo novo lepo cerkev. Tudi Vaš dar je bil lepo uporabljen. In zdaj krasimo in dozidavamo to cerkev, ki jo občudujejo tujci in domačini. Nekateri Evropci ne morejo razumeti, da bodo ubogi zamorci imeli tako lepo cerkev. Ko da smo jo sezidali za ljudi! Naš namen je bil počastiti Boga in Gospoda vsega stvarstva, ker zanj tudi najlepša cerkev ni zadosti lepa.

Tudi notranje misijonsko delo lepo napreduje. Krstili smo kakih 100 katehumenov in jih napravili otroke božje. Vsak teden je približno 800 spovedancev in 1100 sv. obhajil. Ob teh sv. obhajilih sem se posebno spominjal Družbe sv. Petra Klaverja, ki nam je podarila lepi in veliki ciborij. Je zelo pripraven. Imeli smo sicer tri ciborije, a so bili premajhni. Zato še enkrat prisrčna hvala.

Res moramo biti hvaležni Bogu za vse, ker nas je v preteklem letu tako podpiral, in sv. Tereziji tudi. Zdaj pa pogumno na delo! Prosim, nikar ne pozabite našega misijona sv. Terezije v Ukuambi. Med deževno dobo nismo imeli zadosti dežja, kar pomeni, da bo mnogo ljudi stradalo. Zaupamo na dobrega Očeta v nebesih, ki bo vse prav ukrenil.

MISIJONSKI MOLITVENI NAMEN,

blagoslovljen po sv. očetu:

Za maj: Prepojitev katoliških mladev v misijonih z duhom Katoliške akcije.

Za junij: Krščansko življenje mladih delavcev v misijonih.

Krščeni zamorčki pošiljajo svojim dragim dobrotnikom hvaležne pozdrave.

Zahvala za zdravila

Piše p. Jožef, misijonar benediktinec v Uwemba, Vzh. Afrika.

Vaša Klaverjeva družba je kakor rešilna zvezda za misijone v današnjih časih. Brez Vas bi mi ne mogli od nikoder dobiti zdravil za številne bolnike, ki jih imamo. Zelo prav nam pridejo tudi vzorci zdravil, ki ste jih priložili; sestre in misijonarji jih s pridom rabijo pri bolnikih. Prosim, nikar nam ne zamerite, da smo Vam zopet poslali prošnjo za nova zdravila; saj imamo v Klaverjevo družbo neomajno zaupanje, da nam bo pomagala v tej zadevi in obenem pri zidanju nove cerkve. Naš misijon Vam bo zmeraj hvaležen.

Pred nekaj dnevi smo začeli opravljati devetdnevnicu k blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski. Vsak dan jo prosimo, naj nam pomaga, da bomo mogli dovršiti cerkev. Saj nam je pomagala že v začetku, ko smo se morali boriti z nešteti težavami, ko smo ustanavljali naš misijon. Zdaj pa naj zopet pomaga, da bo 2430 kristjanov in 400 katehumenov prišlo do nove cerkve. Obljubili smo, da ji postavimo oltar, kadar bo proglašena za svetnico.

Časi so težki; vendar mi otroško zaupamo na božjo Previdnost, ki zna vse k dobremu obrniti.

Duhovnik, afriški domačin, profesor v semenišču sv. Jožefa, Nyenga.

Gospod H. Basilij Babumba, duhovnik domačin,
poroča Družbi sv. Petra Klaverja:

Prvič se danes obračam na Vas. Jaz sem izmed deset duhovnikov domačinov vikariata Zg. Nil. V mašnika sem bil posvečen pred poldrugim letom. Takoj nato so me poslali semkaj v malo semenišče. Zelo težavno je vzdrževati in vzgajati bodoče apostole v tej deželi, ko je krščanstvo še v povojih in pa ker so denarne težkoče velike. Zato smo odvisni od podpor misijonskih prijateljev.

V semenišču je 7 profesorjev misijonarjev, slušateljev pa 74. V vikariatu je mnogo pokrajin, dijaki so raznih narodnosti.

Vikariat je zelo obširen. Tisoči željno čakajo blagovesti. Mi mnogo pričakujemo od tega semenišča. Toda na tem je, koliko nas bodo podpirali kristjani po svetu, ki so udje skupnega telesa Kristusovega. Tudi mi okušamo težo današnjih časov.

Ako Vam je mogoče, pošljite nam nekaj mašnih intencij; zelo bi jih potrebovali.

Vsak dan molimo za svoje dobrotnike.

Apostolski vikar dostavlja: To prošnjo zelo priporočam.

J. Reesinck, apostol. vikar.

Hvala Bogu za take očete

Piše p. Vagnato, misijonar ob Srednjem Nilu.

Na praznik sv. Antona je prišlo k meni šest zamorskih deklic iz rodu Alur in so prosile, da bi smele ostati v misijonu in postati redovnice. Ta svoj korak so dobro premislile. Nekatere so svoj sklep storile že pred enim letom, in so bile vedno v bližini naših misijonskih sester.

Poklic za redovniški stan je v teh krajih bolj redek, zato ker starši, ki so bili pred kratkim še pogani, nimajo za to razumevanja in stavijo svojim hčeram vsakovrstne ovire. Ena teh je odgovorila očetu, ki se je branil: »Zdaj še ne vem, ali bom sestra ali ne; vendar bi rada molila in se učila z drugimi vred, da bi bila vedno boljša. In tudi Boga bi rada vedno bolj ljubila.« S tem pametnim odgovorom je očeta pridobila za svojo misel.

Misijonarke učijo zamorska dekleta tudi prati.

Zelo sem vesel, ko vidim, da se mlade aspirantke prav lepo vedejo. Pa tudi starši so nekateri prav dobri. Neki oče mi je rekel: »Bog je najvišji Oče. On mi je dal to hčer; ako jo sedaj hoče imeti, se mu ne smem ustavljati. Saj je za nas na križu umrl, zato smo mi vsi njegovi.« Bogu hvala za take očete!

Zelo sem vesel, ko vidim, da se vedno več domačink oglašajo za redovniški stan. Prepričan sem, da si je Bog sam pripravil duše teh nedolžnih deklic, ko je prihajal k njim v sv. obhajilu; ker le On je toliko močan, da premaga vse ovire in tudi ljudem dá moč, da gredo za njegovim klicem.

Višek

Piše sestra Konstancija, misijonarka v Afriki.

Ze dolgo Vam nisem poročala o našem misijonu. Danes imam mnogo na srcu, kar bi Vam rada povedala. Da smo v bedi, si lahko mislite, ker navadna podpora iz Evrope je odpovedala. Imamo v hiši mnogo hotentotskih otrok, ki jih moramo obleči in preživiti. Potem pride še skrb za delavce in za številne lačne ljudi, ki vsak dan prihajajo k nam.

Kot sem Vam v prejšnjih pismih omenila, moramo do zadnjega vse kupiti, ker tu sploh nobena zelenjad ne zraste.

Vsa okolica je nerodovitna. Kakor daleč seže oko, sam rdeči pesek, potem pa kamen in kamenje. Tudi vode nam primanjkuje, ker dežuje le na redko. Vsako leto od oktobra do februarja je suša. Radi bi bili skopali vodnjak, a ni denarja. Ali bomo sploh kdaj mogli?

Zaradi splošne druginje so se živila zelo podražila. In vrh tega naš misijon še ni dozidan. Nimamo prave šole; če pride hujši vihar, jo bo podrl. Kakor veste, smo pred nekaj leti zidali novo cerkev, ki do danes še ni plačana; zato smo morali vse drugo odložiti.

Stanujemo daleč od vsakega prometa. Moramo 72 km daleč hoditi po živila, kar jih še podraži. Toda pogum nam ne upada, upamo še dalje na Boga, ki svojih ne zapusti. Prosim, usmilite se nas in nam pomagajte, če morete. Mi bomo molili v ta namen.

Misijon sv. Antona

Piše p. Arnold, misijon sv. Antona v Zaire, Afrika.

Sem misijonar ob Kongu. Pišem Vam prvič, a s srcem, polnim hvaležnosti za izredno podporo, ki sem jo dobil od Vaše družbe, ko sem bil zadnjič v domovini.

Od l. 1918, kar delujem v Kongu, sem bil v raznih misijonih okraja Cabinda. Potem, ko sem bil nekaj mesecev v Evropi, me je božja Previdnost poklicala v ta znameniti kraj. Misijon sv. Antona v Zaire je star šele 10 let.

Konec 15. stoletja je Portugalska odkrila ta kraj. Kmalu potem so prišli prvi oznanjevalci evangelija. Nastali so prav spodbudni krščanski časi, a tudi težke čase je moralo krščanstvo preživeti v teh stoletjih. Čeprav so se misijonarji prizadevali na vso moč za širjenje sv. vere, je pred desetimi leti vera med ljudstvom zelo opešala. Toda ta zemlja, ki je napolnjena z znojem vnetih misijonarjev in s krvjo mučencev (med njimi je tudi blaženi Jurij Geel), ni smela odpasti od Kristusa. In tudi Previdnost božja tega ni dopustila. Milost božja je nagnila srca prebivalcev, ki so bili potomci nekdanjih vnetih kristjanov, da so sprejela seme božje besede, čeprav so se ji njihovi neposredni predniki ustavljali.

Po desetih letih od ustanovitve misijona je tu že zelo lepo versko življenje. Imamo 1671 novih kristjanov in skoraj 1800

Naš sklep: Na prve petke in prve sobote bomo vsi prejeli »zadostilno sveto obhajilo«.

katehumenov. Vse kaže, da bo ta misijon izmed najboljših v Angoli.

Največjo skrb nam dela zidava nove cerkve. Konec leta 1939 smo položili temelj lepi stavbi v romanskem slogu. Zidovje je dovršeno. Treba je še strehe in notranje oprave. Kdo nam želi pomagati pri tem ogromnem delu? Obračam se na Klaverjevo družbo v tej potrebi. Ali bi mogla pomagati našemu mlademu misijonu, ki je posvečen svetemu Antonu Padvanskemu. Trdno zaupam na njeno pomoč.

Naš poštni sel

Piše p. Sylla, misijonar v Taungs, Kimberley, Afrika.

V senci trnjevega grma, ki se je zelo gosto razrastel, leže ostanki grmade. Ogenj še tli; vmes med pepelom so še na pol ožgane kosti od mlade antilope. Tam na drevo naslonjen stoji Motabo, misijonski pismonoša, in zre v pojemajočo žerjavico. Prav zadovoljen je sam s seboj, utešil si je lakoto za nadaljno pot in sonce sije tako prijazno. Pretégne se, sklene roke nad glavo in zadovoljno zre preko širne planjave, ki se nekje v daljavi s svojo ožgano travo strne z obnebjem. Svetel pas večerne luči gre kakor rob v polkrogu po nebu. Preden bo sonce drugo jutro na drugem kraju vzšlo, bo naš Motabo že onstran svetle meje v drugih krajih.

Motabo, vesel zamorski dečko, je prav revno oblečen: okrog ledij mu visi kos blaga, ki ga v pasu drži sponka iz žice, hlače so mu strgane in pokrivajo le eno nogo, na glavi pa na pol razpadel klobuk. V ušesih, ki so preluknjana kakor za uhane, mu visi košček lesa 2 cm v premeru. Okrog vratu ima ovit motvoz s školjkami, ki jih je dečko nabral ob reki Okawango. V prvi mladosti so mu bili poganski starši vrezali brazde v čelo, obe lici in na prsa, da bi ga to varovalo pred hudimi duhovi. Na nogah ima sandale iz antilopje kože, privezane z jermeni preko gležnjev in palca. Pod koleni nosi neke vrste okove iz bakrene pločevine, ki pri hoji zvonijo, da bi se hudi duhovi prestrašili in ne prišli blizu. Ne čudimo se njegovemu praznoverju, je pač še pogan. Na tleh pri nogah mu leži potna torba, napolnjena s pošto, potem vrhnji plašč iz levje kože, okovana palica in ostra sulica, da bi bil na poti varen pred zvermi. Ne nosi zastonj imena Motabo (t. j. veliki lovec in pismonoša).

Vsak mesec enkrat pride Motabo iz Hamashepa, ki leži 200 milj višje gori na severu, in prinese skoz Gamahudi pošto

Vsi srečni, ker so postali kristjani.

tudi v misijon. Pred leti, ko so misijonarji prišli sem, je šel za misijonarji prav do Okawango, in ker tam še ni bilo raznašalca pošte, ga je pater N. izučil za neke vrste dečka za vse. In so ga potem pošiljali sem in tja, ker se je izkazal, da je pošten, hiter in previden. Kadar odhaja iz Hamashepe, vzame s seboj toliko živeža, da mu zadostuje za 8 dni, kajti njegova pot bo dolga 200 milj. Motabo pravi, da si s tem prihrani na času, ker mu ni treba iskati hrane pri ljudeh. Če ni drugače, se naenkrat najé kar za 8 dni naprej; ima pač zdrav želodec in je krepke narave.

Motabo prehodi na dan (prav za prav na noč) 50 km. Ponedevi je namreč prevroče hoditi, čeprav je tudi na vročino navajen. Ponoči pa se spozna na zvezde, ki ga zanesljivo vodijo

proti cilju. In kako hitro ubira svojo pot, ne meneč se za razne glasove, ki se ponoči slišijo v Afriki. Leva se ne boji; tisti plašč iz levje kože priča, da je dečko hraber. Kaj za to, ako ponoči iz daljave doni grozno rjojenje leva, ki gre na lov, in če mu odgovarja sto glasov manjših zveri, ki se v strahu skrivajo pred kraljem puščave! Ti strahopetni šakali pridejo šele potem, ko je lev opravil svoje delo, in se goste z ostanki. Kar so pustili šakali, to požro hijene. Kostí grizejo in hrustajo, da se daleč sliši, vmes kričijo in se tepejo za boljše kose. To je nočna muzika, katere so se Motabova ušesa tekom časa privadila. Tudi ga ne vznemirja, če časih pridrvi za njim čreda antilop, ki jo preganjajo divji psi. Motabo vse že od daleč sliši in o pravem času zleze na drevo, dokler ni sodrga mimo.

Ko je Motabo prehodil sedem ali osem noči, pride v najbližjo naselbino in moško ter samozavestno koraka po sredi vasi, da vsakdo lahko vidi: poštni sel je tukaj s svojo torbo, z gorjačo in levjim plaščem. Zlasti v misijonu smo ga veseli, kadar pride, saj prinaša pisma in liste iz drage nam domovine. In ko je vse oddal, se začne pripravljati na pot nazaj. Treba se je zopet najesti za nekaj dni. V senci debelega drevesa se je Motabo položil po tleh, odložil torbo, plašč, sulico in gorjačo — in »malica« se začne.

Med potjo je ujel mlado antilopo in ta bo sedaj njegova malica. Ogenj si Motabo zakuri po stari šegi, kakor se je bil naučil pri očetu: dva kosa lesa treba drgniti drug ob drugega, priložiti nekaj suhe trave in dračja. Kmalu se pokaže modrikast dim, nato ogenj, ki ga je treba razpihati in priložiti vej in dračja, da lepo zagori.

Ko je koza pečena, je tudi žerjavica dovolj močna, da se v njej sprazi nekaj kosov sladkega afriškega krompirja. Uro pozneje leže po tleh le še obrane kosti. To ni nič nenavadnega pri afriških lovecih, da pospravijo pečeno kozo za kosilo, kadar se odpravljajo na daljšo pot.

Ko nastopi noč, je Motabo že na poti, ki bo dolga 200 milj in peljala preko puščave, kjer po cele dneve ne bo srečal popotnik sopopotnika.

Včasih po ves dan ne pride do kapljice vode; vesel je, ako naleti na tsamas (t. j. neke vrste buče, ki so zelo sočne). Ako tudi teh ni, naredi po ljudski navadi: zavrtá v suho zemljo votlo bičevje in srka in srka, da naposled prisrka iz globine nekaj kapljic vode. Toda večkrat se mu tudi to ne posreči. Takrat je pač treba trpeti žejo.

Podnevi prespi Motabo v vejah dreves, ker tudi podnevi preganjajo levi divjačino, ki je pribežala zaradi suše iz južne pustinje Kalahari.

Ko se bo Motabo naposled postaral, bo moral uživati neke vrste pokoj in bo vsa okolica poskrbela zanj. Zaenkrat pa ne misli na bodočnost, ampak se v svojih spominskih najrajši mudi v preteklih dneh, ki so polni lovskih dogodivščin in srečanj z divjimi zvermi, ko je njegovo življenje nekajkrat viselo na nitki...

Ko je bil še mlad, je tekel hitreje ko divji kozel, ki je tukaj najhitrejša žival. Toliko časa ga je preganjal, da se je utrujena žival zgrudila od truda in počakala svojo usodo. Zdaj so »dečku« žetoliko opešale noge, da mora rabiti lok in strelico ali vsaj sulico.

Najbrž kot »pismoša« ne bo dobil naslednika; zakaj dežela je zdaj odprta na vse strani. Avto in kamela prevažata in prenašata tovore ter vse kaže, da bo kmalu vpeljana tudi redna pošta po teh tako oddaljenih afriških pustinjah.

Kratka misijonska poročila

Da bo vsa dežela katoliška. V svojem zadnjem pismu sem Vam opisal, kako delamo, da dobimo vpliv na pogansko ljudstvo. Rekel sem, da gremo na določeni dan v tednu v tiste kraje, kamor takrat pridejo kristjani k spovedi in katehumeni k nauku za sv. krst. Vsi skupaj molijo potem rožni venec in večerno molitev, potem pa jim na kratko razložim nekaj vprašanj iz katekizma. Ta način se je prav dobro obnesel. Zadnji Božič smo imeli 70, o Veliki noči pa 80 krstov. Ako Bog da, bo število še rastle dolje, da bo vsa dežela katoliška.

Posebno še pogrešam motornega kolesa. Ne zamerite, da Vas zopet na to opozarjam. Koliko dela in časa bi mi bilo s tem prihranjenega. Vseh dobrotnikov se spominjam pri sv. maši.

P. Nugent C. S. Sp.
Bura, Kilimandžaro.

Število sester domačink narašča v deželi Basuto. Vedno več domačih deklic prosi za sprejem v samostan. Zato bo treba misliti na to, da sestrsko hišo povečamo. Tam,

kjer sta navadno stanovali po dve sestri, jih danes stanuje do osem. Pač so naše sestre domačinke z malim zadovoljne. Spijo v stranskem poslopju, ki je nizko in vlažno, a kar je najbolj žalostno: se že nagiba in se bo podrlo. Poslopje je bilo zidano za prvo silo z namenom, da pozneje, ko bomo bolj pri denarju, postavimo novo. »Pozneje« je sedaj, toda denarja ni, da bi hišo postavili. Dohodkov je zmeraj manj, stroškov zmeraj več.

S. Adelajda, Emavs.

V našo bolnišnico prihaja vsak dan 100 do 120 bolnikov z različnimi boleznimi. Zdaj ob deževni dobi je mnogo primerov malarije, vnetja pljuč, prehladov in drugih tegob. Nekateri pridejo z velikimi zastaranimi ranami po dan hoda in iščejo pri nas pomoči, ker v vsej okolici ni druge bolnišnice. Tudi gobavci in bolniki s spalno boleznijo prihajajo k nam.

Nedavno je prišel krščanski fant ves poln ran. Njegovi mohamedanski sorodniki so ga hoteli prisiliti, da bi zopet postal mohamedanec.

On pa je rekel: »Hočem ostati kristjan. Pojdem v Muerö v bolnišnico.«

S. M. Avgusta, Vzh. Afrika.

Prvi duhovnik iz rodu Japodhole. Decembra smo dobili prvega duhovnika-domačina. Vsa katoliška srenja se pripravlja, da ga slovesno sprejme. Prosil bom novomašnika, naj v kratkem opravi eno sv. mašo za Klaverjevo družbo in naj priporoči kristjanom, da bodo molili v isti namen. Vaša družba je mnogo storila za to misijonsko pokrajino, zato se tudi Vi veselite z nami spričo prvega duhovnika-domačina.

Ko sem se l. 1926 sestal z Nj. eminenc kardinalom Van Rossum, mi je rekel: »Duhovnik-domačin odtehta 20 tisoč izpreobrnjencev.«

P. J. Willemen.

Nagongera, Zg. Nil.

Imamo se dobro in slabo. Hvaležen Vam sporočam, da sem prejel, kar ste poslali za sv. maše, za botrinske darove in katehiste. Že večkrat ste pomagali misijonu Bafut, zdaj se pa še prav posebno zahvaljujemo dobrotnikom.

V misijonih gre včasih bolje, včasih slabše. V preteklem letu je opešal p. Kely, ustanovitelj našega misijona; od tedaj smo brez predstojnika. V denarnem oziru nam gre zelo slabo. Že smo mislili, da bomo morali odpustiti katehiste, pa je prišlo Vaše darilo in nam pomagalo iz stiske.

V časnem oziru nam torej bolj slabo gre, v dušnem pa vedno bolje, počasi sicer, a vendar. Ljubi Bog naj blagoslovi Vašo družbo. Prepričani bodite, da naši kristjani v Bafutu vedno molijo za dobrotnike. P. Svienen, Afrika.

Kobilice. Prisrčna hvala za denar, ki ste ga poslali za strada-

joče. Prejšnji teden sem obiskal misijon Bimbe in sem prvič v življenju videl oblak kobilic, ki je visel nad misijonskimi polji. Takoj smo sklicali mladino misijona, da je začela ropotati s ponvami in pokrovkami, kotli in piščalkami. In res: kobilice so odletele dalje. Da bi le ne bilo še več takih oblakov! Ker potem je lakota tu. — Kako sem vesel, da morem tu in tam v misijonu pomagati ljudem z denarjem, ki ste ga poslali.

V nekaj dneh bom odpotoval v Spodnji Kubongo, da izberem prostor za nov misijon. Pravijo, da tam stanujejo najbolj divja plemena Angole. Prav gotovo so ti ljudje versko najbolj zapuščeni, zato pa naše pomoči najbolj potrebni.

Msgr. Junqueira,
škof v Novi Lisboi.

Božič smo obhajali kakor navadno. O polnoči je bila naša cerkev natlačeno polna pobožnega ljudstva. Po glavni sv. maši sta bili še dve sv. maši, pri katerih so ostali vsi ljudje. Vsi so zopet prišli h glavni službi božji na sveti dan.

Na sv. večer so naši kristjani priredili igro. Igralci sicer niso bili posebno izobraženi, vendar je imela igra velik uspeh. Nekateri prizori, n. pr. vhod v Betlehem, so bili prvovrstni.

Tako se menjavata kakor povsod tudi pri nas žalost in veselje, tolažba in razočaranje. Pred božičem sem mogel podeliti nižje redove našemu prvemu bogoslovcu, ki ga podpira Klaverjeva družba, Danijelu Tawiah.

Božji blagoslov naj spremlja Vas in vse dobrotnike Klaverjeve družbe. To želi vsa naša krščanska srenja in njeni dušni pastirji.

Škof Paulissen,
apost. vikar v Kumasi.

»Kdor hoče pravi otrok božji biti, mora tudi sovražnike ljubiti.«

(Slomšek.)

Deli dobrote še dalje

Podpisani se iskreno zahvaljujemo »afriški materi«, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, za vse uslišane prošnje (šestkrat smo bili uslišani) in prosimo objave v »Odmevu iz Afrike«. V zahvalo za prejete milosti prispevamo misijonski dar. — J. T. Vesel, Škocijan.

Z vsem zaupanjem sem se obrnil na služabnico božjo Marijo Terezijo v jako težavni zadevi, v kateri ni bilo nobenega izgleda za rešitev. V zaupanju, da pri Bogu ni nobena reč nemogoča, sem k služabnici božji začel opravljati devetdnevnic, da bi mi ona od presv. Srca Jezusovega izprosila uslišanje. Res, ko sem začel opravljati drugo devetdnevnic, sem peti dan prejel čudežno pomoč. Iz srca se zahvaljujem veliki nebeški dobrotnici in pošiljam znesek 200 lir ter ostanem za vse življenje podpornik vaše Klaverjeve družbe ter se naročim na misijonski list »Odmev iz Afrike«. — Sebe in vso svojo družino še nadalje izročam varstvu služabnice božje Marije Terezije po presvetem Srcu Jezusovem.

G. R. Medvedjek, Tržišče.

Srčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za srečen izid operacije na zobeh.

A. B., Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki važni zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Ivana.

I. Puc, Višnje.

V neki težki zadevi smo se priporočili služabnici božji Mariji Tereziji in smo bili uslišani. V zahvalo pošiljamo botrinski dar za morskemu dečku, ki naj se krsti na ime Rafael, in prosimo objave v »Odmevu«.

Družina I. P., Idria.

Sporočam Vam z veseljem, da sem bila uslišana. Božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska mi je čudežno pomagala. Njej v zahvalo pošiljam dar za misijone. Obljubila sem, da to objavim.

R. B.

Dolžnost oblube me veže, da se prav iskreno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v skrajni sili in da me je rešila gotove smrti. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Marija Terezija.

A. V., Zagora.

Pošiljam skromen dar kot zahvalo za prejete dobrote, ki sem jih bil deležen na priprošnjo Vaše častite ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchowske.

F. R.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: K. M., Ljubljana, za ljubo zdravje. — N. N. za dušni mir in v več drugih zadevah.

Pripomba uredništva: Devetdnevnic za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

»Ni prav, se svojega dela sramovati, naj si bo šilo ali šivanka; naj se časti, dokler človeka pošteno živi.« (Slomšek.)

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. (J. Kramarič).

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za uboge afriške zamorce

Za devetdnevnicó pred praznikom »Varstva sv. Jožefa«
(od 3. do 11. maja).

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revni in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k Tebi in Te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili Tvoje češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, Te zahvalimo za vse neskončne dobrote, ki si jih podelil nam in tudi tem narodom. Z željo navdani, da bi Tvojemu presvetemu Srcu zadostili, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi Tvoje božje veličastvo razžalili. Kot povračilo in v spravo Ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je zaradi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina svetega Jožefa, vseh angelov in svetnikov, kakor tudi vse katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus, bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom! Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sveti Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presvetega Srca, in sveti Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in uboge afriške narode! Amen.

Sveta apostolska Stolica je dovolila za vsako devetdnevnicó, katera se kadar koli v letu javno ali zasebno opravlja v čast presvetemu Srcu Jezusovemu, tele odpustke:

1. 300 dni za vsak dan devetdnevnicé.
2. Popolni odpustek med devetdnevnicó ali v naslednjih osmih dneh. (Pogoji: spoved, sveto obhajilo, molitev po namenu sv. očeta.)

Poslano

Od M. G. v P. smo prejeli naslednje vrstice:

»Živimo v težkih časih. Ako premišljujem, kako bi bilo poleg drugih potreb mogoče še za misijone kaj malega na stran položiti, se najde še vedno kak način in prilika. Več malih darov je naposled precejšnja vsota. Tako se s skupnimi močmi dosežejo veliki uspehi, zlasti ko gre za potrebno pomoč, ki je Bogu zelo ljuba. Nesrečnim zamorcem pomagati, da pridejo do luči sv. vere in spoznajo Boga, nebeškega Očeta — to je velika reč. Bogu pridobivati duše, to je lepa naloga. Kolikokrat izdamo denar za nepotrebne stvari. In ne pomislimo, da bi si mogel s tem kak revež ali bolnik kupiti kosilo, ali pa bi se moglo nabaviti več zdravil za misijonske bolnišnice. Zato ne pozabite misijonov! Malo imam, a začnem s tem, da pošljem danes Klaverjevi družbi 10 lir. Pred mano je slika služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, ki me milo gleda kot bi hotela reči: Ali se ne boš nič spomnila mojih ubogih zamorcev in jim vsaj malce pomagala? — Ona je ustanovila Družbo sv. Petra Klaverja v pomoč afriškim misijonom. Sedaj iz nebes dolí rada pomaga vsem, ki se ji priporočajo, še posebno pa misijonskim prijateljem. O, da bi se ji vsi priporočali v svojih zadevah, kako kmalu bi čutili njeno pomoč.

V veliki hvalečnosti za pomoč, ki sem jo sama dobila na priprošnjo blagopokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske, vam pošljem istočasno skromen misijonski darček in obetam, da pošljem še več, kakor hitro mi bo mogoče.«

Mogočen priprošnjik

v težkih časih in v vseh potrebah je sveti Anton Padovanski. Premnogi so se zatekli k njemu v svojih raznih zadevah in so bili uslišani. Poskusi še ti. Da te bo veliki Čudodelnik tem gotoveje uslišal, obljubi mu majhen dar kot »Kruh sv. Antona« za uboge pogané v Afriki. Še bolje pa storiš, ako v zaupanju na priprošnjo sv. Antona že vnaprej pošlješ svoj dar. Družba sv. Petra Klaverja hvaležno sprejema prispevke v ta namen, ki pridejo v korist ubogim afriškim misijonom.

Priporočamo

slike presvetega Srca Jezusovega s podpisom:

»Blagoslovil bom domove, kjer se bo častila podoba mojega Srca!«

Velikost 25×37 cm, cena 7 lir. Velikost 37×50 cm, cena 12 lir.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Po priprošnji božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske se mi je izpolnila neka prisrčna želja. Pošiljam botrinski dar za krst zamorčka.
V. H.

Pokojna »afriška mamica« je izprosila moji mamici milost, da je mogla biti prevedena s sv. zakramenti za umirajoče, ko jo je začela srčna kap. Tisočera ji zahvala za to! Pa tudi v drugih zadevah nam je že mnogokrat pomagala.
A. G.